

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

DŽEINA KORIJA

VIŅŠ KRĀPA

VIŅŠ MELOJA

VIŅŠ PAZUDA

vīrs,
kura
nav

SATRICINOŠS STĀSTS PAR MĪLESTĪBU,
LAULĪBU UN SLEPKAVĪBU

Booklist

DŽEINA KORIJĀ

vīrs,
kura
nav

JANE CORRY

the
dead
ex

DŽEINA KORĪJA

vīrs,
kura
nav

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ko 710

Text copyright © Jane Corry, 2018
The author has asserted her moral rights
All rights reserved

Džeinas Korijas romāna "Vīrs, kura nav"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka noformējums Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-918-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

*Manam vīram, kurš ik dienu mani smīdina,
un maniem brīnišķīgajiem, talantīgajiem, mīlošajiem bērniem.
Un arī maniem "mazulišiem", kas padara gaišāku manu dzīvi.*

LAIKRAKSTS *DAILY TELEGRAPH*, 2018. GADA 5. NOVEMBRIS

Ziemeļkornvolas piekrastē, Dedmena līča iztekas krastā ir atrasts izskalots līķis. Policijas pārstāvis apgalvo, ka pagaidām nekāda papildu informācija netiks sniegta.

PIRMĀ DAĻA

Salviņa, kazaku kadiķis, rūta, sarkanais timiāns. Ļaudis uzskata, ka aromterapijas eļļas ir nekaitīgas, tomēr šīs mazās skaitulītes var izrādīties ārkārtīgi indīgas, ja tās izmanto nepareizi.

Vismaz tā daži apgalvo.

Bieži vien ir ļoti grūti uzzināt patiesību.

Piemēram, kāda sieviete, kuru reiz pazinu, nogalināja vīrieti, ko mīlēja.

Viņa negribēja to izdarīt.

Nu, vismaz tā viņa stāstīja mums, pārējiem...

Viņš bija viņu krāpis, tomēr apsoliļis atteikties no tās otras sievietes.

Tad viņa pieķēra viņu telefona sarunas laikā.

Tā nu viņa pasniedzās pēc pirmā priekšmeta, kas gadījās pa rokai, – izrādījās, tas bija skrūvgriezis, kuru viņa iegrūda viņam kaklā.

Protams, ka viņa bija gribējusi viņu nogalināt, es tolaik nedomāju. Tomēr tagad es par to vairs neesmu tik pārliecināta.

1

Vikija

2018. gada 14. februāris

Es atskrūvēju vāciņu, ieelpoju piesātināto, reibinošo smaržu – tā ieplūst tieši man nāsīs – un rūpīgi iemēru trīs pilītes stikla mērtraukā. Tīra lavanda. Man tā patik vislabāk. Iespējams, vissvarīgākais, ka šis atjautīgais, niecīgais līdzeklis (nejaukt ar platlapu lavandu) ir izslavēts ar savu veselīgo esteru daudzumu, ko manā darbības jomā dēvē par "dziedinošajām īpašībām".

Dziedināšana? Kam gan es mēģinu to iestāstīt? Nekas un neviens vairs nespēj mani glābt. Var jau būt, ka izskatos kā visnotaļ parasta četrdesmitgadīga sieviete, taču patiesībā esmu staigājoša bumba ar laika degli. Tas varētu notikt jebkurā mirklī. Varētu būt jāgaida vairākas nedēļas, varbūt mēneši. Miers un klusums. Pēkšņi, skaties un brīnies, tas notiek tieši tad, kad ir zaudēta modrība. "Nedomājiet par to," viņi man ieteica. Viegļāk pateikt, nekā izdarīt. Dažreiz es jūtos kā aktrise, kura nokāpusi no skatuves un tiek mierināta par pirmītējo tēlojumu, kaut arī pati neatceras itin neko.

Pacēlusies pirkstgalos, es pasniedzos pie plaukta pēc otras pudelītes un pievienoju ilangilangu jeb "nabagu jasmīnu". Arī otrais labākais var būt tieši tikpat labs. Vismaz tā es sev iegalvoju.

Tomēr būsīm atklāti: no manas pazemes pasaules nav iespējams aizbēgt.

Tagad rūgtais apelsīns. Uzmanīgi noceļu trešo stikla pudelīti, atcerēdamās nodarbību, kurā biju iemācījusies, ka tās saturs ir iegūts no rūgto apelsīnu koka lapām. Sajaukt ar greipfrūtu? Iespējams. Tas ir atkarīgs no klienta. Katrs no mums uzvedas atšķirīgi, it īpaši šajā manā "klubā". Protams, ir lietas, ko var paveikt, lai mazinātu postījumus, tomēr galu galā, ja kaut kas noiet greizi, par to ir jāsamaksā ar nāvi. Lai maksimāli izvairītos no briesmām, pret šīm eļļām ir jāizturas ar cieņu. Es mīlu aromterapiju. Tās maģija ir gan izklaidējoša, gan nomierinoša.

Taču šovakar runa ir nevis par mani, bet gan par manu jauno klienti. Kaut arī viņu nav piemeklējusi tāda pati kaite, viņas seja ir līdzīga manējai: ap acīm tādas pašas maigas grumbiņas, kas liek noprast par smiekliem un asarām, un zem tām nedaudz nokārušies, mīksti maisiņi, kurus viņa ir mēģinājusi noslēpt ar gaismu atstarojošu maskējošu līdzekli.

Klusībā atzinīgi nopētu viņas lūpu krāsas persika toni. Es pati ar kaut ko tādu vairs nenoņemos. Savulaik vienmēr lietoju "Skaisto gaiši brūno", lai apliecinātu savu sievišķību. Sieviete, kura stāv manā priekšā, ir gaiši, vaļīgi saņemti mati. Šur tur brīvībā izspraukusies kāda šķipsna. Ko gan es būtu gatava atdot par tādu krāsu! Skolas laiku dzelīgais apzīmējums "vasarraibumainā rudmate" vēl aizvien nav aizmirsts. Taču Deividam mani mati bija ļoti patikuši. "Man ir pašam savs skaists Ticiāns," viņš bija teicis.

Mums abām ar manu klienti sejā ir drosmīgs smaidis, kas

liecina: "Ar mani viss ir kārtībā, nūdien." Tomēr ar viņu kaut kas nav labi, citādi viņas te nebūtu. Un manis arī ne.

– Man tikai vajag kaut ko, kas palīdzētu atslābināties, – viņa saka. – Esmu piedzīvojusi daudz stresa.

Mans pienākums nav uzņemties psihoterapeites pienākumus. Tik un tā gadās brīži, kad gribas iejaukties un atklāt pašai savu stāstu, lai pierādītu šīm sievietēm (man nekad nav bijis neviena vīriešu dzimuma klienta), ka viņas nav vientuļas. Protams, tas nebūtu prātīgi, jo tā viņas varētu aizbiedēt prom. Un man viņas ir vajadzīgas. Ne jau tikai biznesa dēļ. Bet lai kaut ko pierādītu sev.

Kas ir noticis ar to stipro, pārlicināto sievieti, kāda reiz biju? To, kuru neviens nevarēja iedzīt stūrī? "Vikijai ir gan pupi, gan pauti," par mani mēdza sacīt. Taču tagad man ir cita dzīve.

Laiks pārrunāt manas klientes medicīnisko vēsturi.

– Vai jūs esat stāvoklī?

Man noteikti ir jāuzdod šis jautājums, kaut arī viņas anketā ir teikts, ka viņai – tāpat kā man – ir četrdesmit seši gadi.

Un tomēr tas vēl aizvien ir iespējams.

Viņa aprauti iesmejas.

– Tas viss jau reiz ir bijis. Un kāpēc jūs vispār tā jautājat?

– Dažas aromterapijas eļļas nav piemērotas grūtniecēm, – es paskaidroju un steidzīgi turpinu. – Vai jums ir augsts asinsspiediens?

– Nē. Kaut arī sajūta ir tāda, ka tam vajadzētu būt augstam. Vai šīs vielas spēj ietekmēt arī to?

Viņa aši uzmet aizdomu pilnu skatienu mums virs galvas sarindotajām pudelītēm, kurās ir iesprostotas visas varavīkšnes krāsas. Sarkanā, oranžā, dzeltenā, zaļā, zilā, indigo, violetā. Īsu brīdi man atkal ir deviņi gadi mazajā ogļraču pil-

sētiņā ziemeļos, kur esmu uzaugusi. Es nosaucu šīs krāsas skolotājai. Dažas lietas nav iespējams aizmirst.

– Nē, bet ir labi, ja to zinu. Šīs eļļas ir kā zāles. – Dzirdu, kā pār manām lūpām izbirst pasniedzējas vārdi. – Tās iedarbojas ļoti labvēlīgi, ja tiek lietotas atbilstoši.

Mēs pārrunājam vēl dažas nianšes. Savā anketā kliente ir norādījusi, ka viņai nav nekādu veselības problēmu, tomēr mani nez kāpēc nepamet bažas.

– Vai jūs vēlētos izģērbties? – es ieminos. – Uz dažām minūtēm iziešu no telpas, lai jums netraucētu.

Var skaidri manīt, ka viņa nervozē. Bet tā jau dara tik daudzas manas klientes, kuras vēl nekad nav piedzīvojušas šādu ārstēšanu. Redzu, ka viņa, gribēdama vēlreiz pārliectināties, aši uzmet skatienu manam sertifikātam pie sienas. Vikija Goudmena. Starptautiskās Aromterapiju federācijas 3. pakāpes diploms. Starptautiskās Aromterapiju federācijas locekle.

Dažreiz man pašai ir grūti tam noticēt. Visādā ziņā biju iecerējusi kaut ko pilnīgi citu.

Kad atgriežos telpā, mana kliente (jeb kundze, kā man tika mācīts sacīt) saskaņā ar norādījumiem ir apgūlusies uz vēdera uz ārstniecības kušetes. Uz labās lāpstiņas ir atklājusies tumša dzimumzīme. Kailie pleci ir kalsni. Kaulaini. Viņas āda ir auksta, kaut arī es šajā gada laikā esmu noregulējusi apkuri uz augstāko režīmu.

– Man pēdējā laikā nemaz negribas ēst, – viņa saka. – Esmu novāļējusi.

Tā mēdz notikt ar tiem, kuri piedzīvojuši traumu. Vai arī viņi sāk strauji apvelties. Es esmu piedzīvojuši gan vienu, gan otru. Ieslēdzu kompaktdisku atskaņotāju. Eņģeļu mūzika ir maiga. Dziedējoša. Iemidzinoša.

– Mmmm, – viņa novelk jau citā tonī, kad es, virzoties